

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

7. března 2019*

„Veřejná služba – Akreditovaný parlamentní asistent – Ukončení smlouvy – Ztráta důvěry –
Mimopracovní činnosti – Zjevně nesprávné posouzení – Návrh na náhradu újmy“

Ve věci T-59/17,

L, zastoupený I. Coutant Peyre, advokátkou,

žalobce,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému Í. Ní Riagáin Düro a M. Windisch, jako zmocněnkyněmi,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Parlamentu ze dne 24. června 2016, kterým byla ukončena žalobcova smlouva akreditovaného parlamentního asistenta, a dále návrh na náhradu škody jako náhradu nemajetkové újmy, která žalobci údajně vznikla,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise (zpravodaj) a R. da Silva Passos, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 22. května 2014 byl žalobce, L, Evropským parlamentem na základě žádosti poslance Parlamentu (dále jen „poslanec EP“) přijat do zaměstnání. Byl zaměstnán jako akreditovaný parlamentní asistent (dále jen „APA“) uvedeného poslance na základě smlouvy platné od roku 2014 do roku 2019.
- 2 Dne 25. února 2016 zaslal poslanec EP orgánu Evropského parlamentu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) písemnou žádost o ukončení smlouvy APA s žalobcem.

* Jednací jazyk: angličtina.

- 3 Dne 21. dubna 2016 se žalobce na základě pozvání OOUPS zúčastnil setkání, na kterém ho OOUPS seznámil s důvody, které poslanec EP uvedl v žádosti o ukončení jeho smlouvy APA.
- 4 Dne 9. května 2016 žalobce zaslal OOUPS oznámení (dále jen „oznámení ze dne 9. května 2016“), jehož účelem bylo předložit vyjádření k žádosti o ukončení jeho smlouvy APA.
- 5 Dne 25. května 2016 podle žaloby nebo dne 26. května 2016 podle žalobní odpovědi byl žalobce pozván na druhé setkání s OOUPS, které se týkalo oznámení ze dne 9. května 2016.
- 6 Dne 31. května 2016 se uskutečnilo smírčí řízení podle čl. 139 odst. 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“).
- 7 Dopisem ze dne 15. června 2016 rozhodce Parlamentu v rámci smírčího řízení konstatoval, že účastníci tohoto řízení nejsou schopni nadále spolupracovat a ukončil smírčí řízení.
- 8 Dne 24. června 2016 Parlament oznámil žalobci rozhodnutí o ukončení jeho smlouvy APA (dále jen „rozhodnutí o ukončení“). V tomto rozhodnutí OOUPS uvedl, že „vzhledem k tomu, že důvěra [je] základem vztahu mezi [poslancem EP] a [jeho] [APA], rozhodl o ukončení [jeho] smlouvy podle čl. 139 odst. 1 písm. d) [PŘOZ] z důvodu, že tato důvěra [byla] narušena proto, že nerespektoval pravidla upravující výkon mimopracovních činností“.
- 9 Dne 19. září 2016 podal žalobce stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), který se na základě odkazu na hlavu VII služebního řádu, jenž je uveden v článku 117 PŘOZ, použije na ostatní zaměstnance, s cílem napadnout rozhodnutí o ukončení.
- 10 Dopisem ze dne 24. ledna 2017 generální tajemník Parlamentu stížnost zamítl. Uvedl, že ze spisu žalobce vyplývá, že během platnosti smlouvy APA žalobce vykonával mimopracovní činnost spočívající ve výkonu právního povolání, aniž před tím podal žádost o povolení, což je v rozporu s článkem 12b služebního řádu, který stanoví, že „úředník, který si přeje zabývat se mimopracovními činnostmi, výdělečnými či nevýdělečnými, nebo vykonávat jakoukoli funkci mimo rámec Unie, [musí] nejprve získat souhlas orgánu oprávněného ke jmenování [...]“. V této souvislosti připomenul, že tato povinnost byla žalobci určitě známa vzhledem k jeho právnímu vzdělání a s ohledem na jeho předchozí zaměstnání v Parlamentu v letech 2005 až 2007, kdy měl žalobce tentýž problém. Rovněž uvedl, že ve své korespondenci s útvary Parlamentu žalobce opakovaně uznal, že během trvání uvedené smlouvy se ve skutečnosti věnoval jiným činnostem, které nesouvisely s jeho smluvními povinnostmi.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 11 Dopisem doručeným kanceláři Tribunálu dne 24. ledna 2017 žalobce požádal o poskytnutí bezplatné právní pomoci. Tato žádost byla zapsána do rejstříku pod číslem věci T-59/17 AJ.
- 12 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. dubna 2017 žalobce podal projednávanou žalobu.
- 13 Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 5. září 2017 byla žádost o bezplatnou právní pomoc zamítnuta.
- 14 Na základě žádosti žalobce podané podle článku 66 jednacího řádu Tribunál odstranil jméno tohoto účastníka řízení z veřejného znění tohoto rozsudku.
- 15 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nenavrhli konání jednání na základě čl. 106 odst. 1 jednacího řádu, Tribunál (devátý senát), který pokládal věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu rozhodl, že o žalobě bude rozhodnuto bez ústní části řízení.

- 16 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí o ukončení;
 - uložil Parlamentu, aby mu zaplatil částku 100 000 eur z titulu „nemajetkové újmy“;
 - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 17 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako částečně nepřípustnou a každopádně ji zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu všech nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

- 18 Žalobce v žalobě uvádí osm žalobních důvodů, které vychází zaprvé z porušení článku 22b odst. 1 služebního řádu, který se týká ochrany oznamovatelů, zadruhé z nedostatku odůvodnění, zatřetí ze zjevně nesprávného posouzení, začtvrté z porušení zásady proporcionality, zapáté z porušení povinnosti řádné péče, zašesté z neexistence odpovědi na žádost žalobce o pomoc a z porušení práva na účinnou procesní obranu a „práva na smírní řízení“, zasedmé z nepřístupu k dokumentům a zaosmé ze zneužití pravomoci.
- 19 Ve stadiu repliky žalobce uvádí devátý žalobní důvod vycházející z neoprávněného propuštění.
- 20 Nejprve je třeba zkoumat třetí žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

- 21 Žalobce v podstatě tvrdí, že se Parlament dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že vycházel z toho, že se vztah důvěry mohl narušit tím, že žalobce ve smyslu čl. 12b odst. 1 služebního řádu neoznámil „mimopracovní činnosti“, které údajně vykonával.
- 22 Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že poslanec EP věděl o dotčených činnostech, které byly vykonávány na jeho pokyn, na jeho účet a byly podvodné povahy. Podle žalobce se proto Parlament zjevně nesprávně domníval, že výkon těchto činností mohl vést ke ztrátě důvěry uvedeného poslance k němu.
- 23 Žalobce dodává, že se Parlament jen z části zabýval oznámením ze dne 9. května 2016. Podle žalobce Parlament vychází z toho, že „uznal“ existenci mimopracovních činností, nicméně opomněl kontext těchto „činností“, to znamená skutečnost, že uvedené činnosti byly předmětem podnětu podaného státnímu zastupitelství [*důvěrné*¹] a Evropskému úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) a že byly vykonávány na pokyn poslance EP, který o nich věděl. Tvrdí, že takovéto činnosti, vzhledem ke kontextu, v němž byly vykonávány, nemohou způsobit ztrátu důvěry uváděnou uvedeným poslancem v rozhodnutí o ukončení. Parlament se tedy dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že výkon uvedených činností považoval za důvod pro ztrátu důvěry.

1 – Důvěrné údaje byly vynechány.

- 24 Parlament odpovídá, že APA má podle služebního řádu povinnost dodržovat určitý administrativní postup, to znamená požádat OOUPS o povolení vykonávat mimopracovní činnost. V projednávaném případě přitom bylo rozhodnutí o ukončení odůvodněno nenapravitelným narušením vztahu důvěry mezi žalobcem a poslancem EP z důvodu, že žalobce nesplnil povinnost oznámit mimopracovní činnosti, která pro něj vyplývá z článku 12b služebního řádu.
- 25 Parlament v této souvislosti zdůrazňuje, že v rozsudku ze dne 11. září 2013, L v. Parlament (T-317/10 P, EU:T:2013:413, body 68 až 70), Tribunál konstatoval, že existence vztahu důvěry není založena na objektivních skutečnostech a ze své povahy nepodléhá soudnímu přezkumu, protože Tribunál nemůže posouzení OOUPS nahradit svým posouzením, „ale omezuje se na ověření toho, zda skutečnosti uvedené orgánem, z nichž rozhodnutí vychází, jsou fakticky správné“. V projednávané věci se jedná o tento případ. Vztah důvěry mezi poslancem EP a žalobcem byl narušen z důvodu, že žalobce vykonával mimopracovní činnosti v rozporu s čl. 12b odst. 1 služebního řádu. Parlament nejprve zdůrazňuje, že je nesporné, že žalobce ani nepožádal, ani nedostal povolení k výkonu mimopracovní činnosti podle uvedeného ustanovení. Dále na setkání s OOUPS a rozhodcem v rámci smířčího řízení žalobce několikrát připustil, že tyto činnosti vykonával. Žalobce konečně existenci mimopracovních činností výslovně potvrdil v oznámení ze dne 9. května 2016.
- 26 Parlament v této souvislosti uvádí, že podle judikatury, aby se prokázalo, že se administrativa dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě tohoto posouzení, je nutné, aby důkazy, které musí předložit žalobce, byly dostatečné k tomu, aby vyvrátily věrohodnost závěrů administrativy. Jinými slovy, žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení je třeba zamítnout, jestliže je navzdory důkazům předloženým žalobcem možné považovat zpochybňované posouzení za odůvodněné a koherentní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2012, Mocová v. Komise, F-41/11, EU:F:2012:82, bod 44 a citovaná judikatura). Žalobce přitom nepředložil žádný důkaz, který by mohl vyvrátit věrohodnost závěrů Parlamentu.
- 27 Článek 139 odst. 1 písm. d) PŘOZ stanoví, že „[k]romě případu smrti akreditovaného parlamentního asistenta končí jeho pracovní poměr [...] s ohledem na skutečnost, že důvěra je základem profesionálního vztahu mezi poslancem a jeho akreditovaným parlamentním asistentem, po skončení výpovědní doby uvedené ve smlouvě [...]“.
- 28 V projednávaném případě OOUPS v rozhodnutí o ukončení uvedl, že ukončení smlouvy APA uzavřené s žalobcem je odůvodněno narušením vztahu důvěry mezi žalobcem a poslancem EP z důvodu nedodržení pravidel upravujících výkon mimopracovních činností.
- 29 V této souvislosti OOUPS sice nepřisluší nahradit posouzení dotyčného poslance EP svým posouzením, pokud se jedná o skutečnou existenci ztráty důvěry, avšak OOUPS se musí ujistit, že se uvedený důvod zakládá na skutkových okolnostech, které ho mohou věrohodně odůvodnit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. ledna 2019, RY v. Komise, T-160/17, EU:T:2019:1, bod 38 a citovaná judikatura).
- 30 Dále, pokud se orgán, který rozhoduje o ukončení smlouvy APA, odvolává zejména na ztrátu důvěry, která je důvodem pro rozhodnutí o ukončení, soud je povinen přezkoumat, zda je tento důvod věrohodný. Soud tímto svým posouzením nenahrazuje posouzení příslušného orgánu, podle něhož je ztráta důvěry prokázána, ale omezuje se na ověření toho, zda skutečnosti uvedené orgánem, z nichž rozhodnutí vychází, nejsou zatíženy zjevně nesprávným posouzením (v tomto smyslu a obdobně rozsudek ze dne 11. září 2013, L v. Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 70).
- 31 Pokud jde v projednávaném případě o důvod vycházející ze ztráty důvěry, na kterém je založeno rozhodnutí o ukončení, Parlament se opírá o skutečnosti, které spočívají v neoznámeném výkonu mimopracovních činností. Je proto třeba přezkoumat, zda se Parlament dopustil zjevně nesprávného

posouzení tím, že vycházel z toho, že tyto skutečnosti mohly vést ke ztrátě důvěry, kterou uvádí poslanec EP (v tomto smyslu a obdobně rozsudek ze dne 11. září 2013, L v. Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 76).

- 32 V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že Parlament nezpochybňuje samotný výkon činností popsaných žalobcem v oznámení ze dne 9. května 2016, které spočívají ve výkonu právního povolání souběžně s výkonem jeho funkcí APA, to znamená:
- zaprvé žalobce tvrdí, že byl uvedeným poslancem EP zejména zmocněn podat žádosti o politický azyl u ruských, francouzských, švýcarských a andorských orgánů za účelem umožnit uvedenému poslanci EP vyhnout se trestu odnětí svobody v délce čtyř let, který mu byl uložen v [důvěrné], včetně podání odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí udělení azylu tomuto poslanci;
 - zadruhé získávání klientů a zastupování jako advokát státních příslušníků [důvěrné] v důchodu nebo pobírajících minimální mzdu ve sporech vedených před soudy [důvěrné], aby se tento poslanec prezentoval jako „ochránce lidských práv“, a ztížilo se tak jeho uvěznění;
 - zatřetí zastupování uvedeného poslance před evropským veřejným ochráncem práv, Výborem OSN pro lidská práva a Evropským soudem pro lidská práva ve věcech týkajících se uvedeného poslance, jež se týkají zaprvé zejména zpochybnění žádosti o zbavení poslanecké imunity, kterou předložily orgány [důvěrné] po uložení trestu odnětí svobody dotčenému poslanci v [důvěrné], a zadruhé zpochybnění domácího vězení nařízeného soudními orgány [důvěrné] na základě trestního řízení ve věci korupce zahájeného vůči dotčenému poslanci.
- 33 Naopak, v rámci své odpovědi na žalobní důvod týkající se nedostatku odůvodnění, se Parlament opírá o oznámení ze dne 9. května 2016, aby prokázal, že žalobce znal povahu mimopracovních činností, které zapříčinily narušení vztahu důvěry. V tomto ohledu ze spisu nevyplývá, že narušení uvedeného vztahu, které je uvedeno v rozhodnutí o ukončení, mohlo být zapříčiněno jinými činnostmi, než jsou ty, které Parlament uvádí, aby prokázal dostatečnost odůvodnění.
- 34 V této souvislosti je třeba určit, zda podle judikatury (viz výše body 29 až 31) výkon dotčených mimopracovních činností žalobcem mohl způsobit ztrátu důvěry, kterou uvádí poslanec EP a poté i OOUPS v rozhodnutí o ukončení.
- 35 V tomto ohledu zaprvé ze skutečností uvedených ve spise vyplývá, že poslanec EP nejen věděl o dotčených mimopracovních činnostech, ale přímo je inicioval.
- 36 Pokud jde nejprve o spory vedené před soudy [důvěrné], z e-mailů citovaných v oznámení ze dne 9. května 2016 a předložených žalobcem (přílohy A.3.3 a A.3.4 uvedeného oznámení) vyplývá, že poslanec EP osobně dohlížel na postup získávání klientů a zastupování dotčených státních příslušníků [důvěrné] v rámci těchto sporů a byl o nich tedy nutně „informován“.
- 37 Toto posouzení potvrzuje čestné prohlášení osoby zastupované v rámci dotčených sporů (příloha A.3.5 oznámení ze dne 9. května 2016), podle něhož „[poslanec EP] bez jakýchkoli pochybností [uvedl], že zastupování bude bezplatné a [APA] bude za svoji funkci placen z [jeho] odměny vyplácené parlamentem“, a podle něhož na základě „ústní“ dohody uzavřené s uvedeným poslancem „místo platby za zastupování nabídnuté [tímto poslancem] musí [zastupovaná osoba] veřejně podporovat stranu [...] během voleb do zastupitelských sborů, účastnit se televizních vysílání, jakož i jiných mediálních aktivit“.
- 38 Pokud jde dále o zastupování poslance EP před soudy nebo evropskými nebo mezinárodními organizacemi, žalobce předložil procesní plné moci, o nichž uvádí, že jsou vlastnoručně podepsány uvedeným poslancem (přílohy A.3.6 a A.3.7 oznámení ze dne 9. května 2016), což Parlament nezpochybňuje.

- 39 Pokud jde konečně o žádosti o azyl podané jménem poslance EP, žalobce uvádí, že dne 24. února 2013 uvedený poslanec učinil veřejné prohlášení v televizi [*důvěrné*], v němž uvedl, že pokud odvolací soud potvrdí trest odnětí svobody, který mu byl uložen, požádá o politický azyl v členských státech Evropské unie. V této souvislosti žalobce doložil novinový článek potvrzující toto prohlášení (příloha A.3.19 oznámení ze dne 9. května 2016). Kromě toho popisuje kroky, které podnikl za účelem získání politického azylu pro tohoto poslance v Andoře, ve Švýcarsku, v Rusku a ve Francii a přiložil letenky do těchto destinací (přílohy A.3.15 až A.3.18 uvedeného oznámení). Žádný z těchto dokumentů a prohlášení Parlament nezpochybnil.
- 40 Z výše uvedeného vyplývá, že poslanec EP nemohl nevědět, že žalobce vykonával právníkové povolání souběžně s výkonem svých funkcí jako APA, neboť – jak vyplývá ze spisu – výkon této funkce byl prováděn na základě jeho instrukcí.
- 41 Zadruhé článek 6 odst. 2 prováděcích opatření k hlavě VII PŘOZ, přijatých rozhodnutím předsednictva Parlamentu ze dne 9. března 2009 a naposledy pozměněných rozhodnutím předsednictva Parlamentu ze dne 14. dubna 2014, stanoví, že příslušný poslanec bude v případě oznámení mimopracovní činnosti „vyslechnut“. Nic přitom nenásvědčuje tomu, že poslanec EP byl v souvislosti s dotčenými „mimopracovními činnostmi“ vyslechnut OOUPS. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že uvedený poslanec pravděpodobně nemohl nevědět, že tyto činnosti spočívající ve výkonu právníkové povolání v rámci obrany jeho vlastních zájmů nebyly žalobcem podle čl. 12b odst. 1 služebního řádu oznámeny OOUPS.
- 42 Z tohoto důvodu se Parlament zjevně neprávem domníval, že neoznámení dotčených mimopracovních činností žalobcem mohlo vést ke ztrátě důvěry poslance EP ve smyslu čl. 139 odst. 1 písm. d) PŘOZ, protože uvedený poslanec nemohl nevědět, že v souvislosti s těmito činnostmi nebyla Parlamentu podána žádost o povolení podle čl. 12b odst. 1 služebního řádu.
- 43 Kromě toho z oznámení ze dne 9. května 2016 a z prohlášení citovaného výše v bodě 37 vyplývá, že poslanec EP nemohl rozumně očekávat, že dotčené mimopracovní činnosti budou vzhledem k jejich povaze oznámeny Parlamentu prostřednictvím oficiální žádosti o povolení mimopracovních činností podle čl. 12b odst. 1 služebního řádu.
- 44 Závěrem lze konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí Parlament (viz výše bod 26), ze spisu vyplývá, že důvod uvedený poslancem EP jako odůvodnění rozhodnutí o ukončení, to znamená ztráta důvěry, není věrohodný. V důsledku toho se vyhověním žádosti o ukončení smlouvy APA s žalobcem, kterou z tohoto důvodu podal uvedený poslanec, OOUPS dopustil zjevně nesprávného posouzení.
- 45 Je proto třeba třetí žalobní důvod prohlásit za opodstatněný a vyhovět návrhu na zrušení rozhodnutí o ukončení smlouvy, aniž by bylo nutno zkoumat ostatní žalobní důvody, včetně devátého žalobního důvodu, jehož přípustnost byla zpochybněna.

K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy

- 46 V žalobě žalobce navrhuje, aby byla Parlamentu uložena povinnost zaplatit mu částku 100 000 eur jako náhradu za nemajetkovou újmu, kterou údajně utrpěl.
- 47 V žalobní odpovědi Parlament uplatňuje nepřípustnost návrhu na náhradu újmy, neboť tento návrh nesplňuje požadavky uvedené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu. Podle něj, přestože žaloba obsahuje návrh na náhradu újmy, nebyl předložen žádný argument na podporu tohoto návrhu.
- 48 Žalobce v replice zdůrazňuje zejména to, že byl obětí obtěžování ze strany poslance EP. V této souvislosti předkládá protokol ze svého výslechu na belgické policii týkající se omezení osobní svobody v prostorách Parlamentu (příloha A.3.14 oznámení ze dne 9. května 2016), jehož byl obětí.

49 Parlament v duplice opět uvádí, že podle judikatury musí žaloba na náhradu škody způsobené unijním orgánem obsahovat skutečnosti, které umožní identifikovat jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, pro které se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a újmou, kterou údajně utrpěl, jakož i povahu a rozsah této újmy. V žalobě přitom žalobce neuvedl důvody, proč se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi uváděným jednáním a újmou, kterou údajně utrpěl. V žalobě se nic neuvádí ani o povaze a rozsahu této újmy.

K přípustnosti návrhu na náhradu nemajetkové újmy

50 Je třeba konstatovat, že z žaloby dostatečně jasně vyplývá, že podle žalobce mu rozhodnutí o ukončení smlouvy způsobilo nemajetkovou újmu, a dále, že návrh na náhradu této újmy byl vyčíslen.

51 Za těchto podmínek Parlament nemůže namítat nepřípustnost návrhu na náhradu újmy z důvodu, že žalobce přesně neidentifikoval povahu a rozsah újmy, kterou údajně utrpěl, a důvody, proč se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním Parlamentu a uvedenou újmou.

52 Naproti tomu je třeba konstatovat, že skutečnosti týkající se obtěžování uváděné v replice, které je údajně možné připisovat poslanci EP, jsou oddělitelné od protiprávního jednání, které je v návrhových žádáních znějících na zrušení vytýkáno Parlamentu.

53 I když přitom jsou návrhová žádání na náhradu újmy přípustná i v případě absence žádosti v tomto smyslu, která by předtím byla adresována administrativě, pokud existuje přímá souvislost mezi uvedeným návrhovým žádáním a žalobou na neplatnost, je tomu jinak v případě, kdy údajná újma vyplývá z pochybení nebo opomenutí, kterých se dopustila administrativa a která jsou oddělitelná od jednání uvedeného v žalobě na neplatnost. Pokud v tomto posledně uvedeném případě údajná újma nevyplývá z aktu, jehož zrušení je navrhováno, ale z pochybení a opomenutí, k nimž údajně došlo, musí být postup před zahájením soudního řízení nezbytně zahájen podáním žádosti, kterou se administrativa vyzývá k náhradě této újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2015, Gioria v. Komise, F-82/14, EU:F:2015:108, bod 74 a citovaná judikatura).

54 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že během postupu před zahájením soudního řízení nebyla žádná žádost o náhradu újmy v souvislosti se skutečnostmi týkajícími se žalobcem uváděného obtěžování podána, takže za předpokladu, že žalobce žádá i náhradu za uvedené obtěžování, je třeba tento návrh odmítnout jako nepřípustný, protože nebyla dodržena pravidla upravující postup před zahájením soudního řízení.

55 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy jsou přípustná jen v rozsahu, v němž se týkají újmy související s rozhodnutím o ukončení.

K opodstatněnosti návrhu na náhradu nemajetkové újmy spojené s rozhodnutím o ukončení

56 Podle ustálené judikatury je předpokladem vzniku odpovědnosti administrativy splnění souhrnu podmínek, které se týkají protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné újmy a příčinné souvislosti mezi jednáním a tvrzenou újmou (viz rozsudek ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42 a citovaná judikatura).

57 V projednávaném případě byla nejprve konstatována protiprávnost jednání Parlamentu. Dále důvod uvedený v rozhodnutí o ukončení se opírá o umělý základ, který mohl u žalobce vyvolat pocit nespravedlnosti a z toho důvodu nemajetkovou újmu. Konečně existuje souvislost mezi jednáním Parlamentu a uplatňovanou újmou, která vyplývá z uvedeného rozhodnutí.

- 58 Nicméně, pokud jde o nemajetkovou újmu, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora a Tribunálu zrušení aktu administrativy napadeného úředníkem představuje samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostatečnou náhradu veškeré nemajetkové újmy, která mohla být tomuto úředníkovi způsobena, a že návrh na náhradu újmy je bezpředmětný (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. února 1990, *Culin v. Komise*, C-343/87, EU:C:1990:49, bod 26, a ze dne 21. ledna 2004, *Robinson v. Parlament*, T-328/01, EU:T:2004:13, bod 79).
- 59 Je pravda, že unijní soud připustil určité výjimky z tohoto pravidla, jedná se zejména o následující výjimky. Zaprvé zrušení protiprávního aktu přijatého administrativou nemůže představovat plnou náhradu nemajetkové újmy v případě, že tento akt obsahuje hodnocení schopností nebo chování dotčené osoby, které ji může zraňovat. Zadruhé zrušení napadeného aktu nemůže představovat plnou náhradu utrpěné nemajetkové újmy, pokud je protiprávní jednání, ke kterému došlo, zvláště závažné. Zatřetí bylo rozhodnuto, že zrušení protiprávního aktu, pokud je zbaveno jakéhokoli užitečného účinku, nemůže samo o sobě představovat přiměřenou a dostatečnou náhradu jakékoli nemajetkové újmy způsobené zrušeným aktem (viz rozsudky ze dne 9. března 2010, *N v. Parlament*, F-26/09, EU:F:2010:17, body 103, 105 a 107 a citovaná judikatura, a ze dne 5. července 2011, *V v. Parlament*, F-46/09, EU:F:2011:101, body 169, 171 a 173 a citovaná judikatura).
- 60 V projednávaném případě se však žalobce podle všeho nenacházel v některé ze situací, které jsou uvedeny výše v bodě 59. Zaprvé rozhodnutí o ukončení, které je odůvodněno neoznámením mimopracovních činností, neobsahuje žádné hodnocení schopností nebo chování žalobce, které by jej mohlo ranit, zadruhé protiprávnost, které se dopustil Parlament, nebyla zvláště závažná ve smyslu judikatury a zatřetí zrušení rozhodnutí o ukončení není nijak zbaveno jakéhokoli užitečného účinku.
- 61 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy musejí být zamítnuta.

K nákladům řízení

- 62 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 63 Vzhledem k tomu, že Parlament neměl v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhovými žádáními žalobce.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Parlamentu ze dne 24. června 2016 o ukončení smlouvy akreditovaného parlamentního asistenta s žalobcem L se zrušuje.**
- 2) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 3) Evropskému parlamentu se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. března 2019.

Podpisy.